

ἀποχρέωμα τό, ἀμάρτ. ἀπόχρεμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχρεώνω, παρ' ὃ καὶ ἀποχρένω.

Ἡ ἀποπλήρωσις χρέους πρὸς τινα. Συνών. ξεχρέωμα.

ἀποχρεώνω ἀμάρτ. ἀποχρένω Πόντ. (Σάντ.) Μέσ. ἀποχρεοῦμαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χρεώνω. Ὁ τύπ. ἀποχρένω ἐκ τοῦ ἀποχρῶνω καθὼς καὶ ἡ λῆξις -ἡ λῆξις -ἡ λῆξις, παλαιώνω - παλῶνω - παλένω κττ.

Ἀπαλλάσσομαι τοῦ χρέους μου πρὸς τινα πληρώνων αὐτό. Συνών. ξεχρεώνω.

ἀπόχριστα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀπόχρ'στα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ὄν. Χριστός. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀπόπασχα, ἀπόφωτα (Π) κττ.

Μετὰ τὰ Χριστούγεννα.

ἀποχριστιανός ὁ, Σῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. Χριστιανός.

Ὁ ἐξομώσας τὸν Χριστιανισμόν.

ἀποχριστιανώνω (Ἐφημερίς Πατρὶς Ἀθηνῶν 9 Νοεμβρίου 1911).

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποχριστιανός.

Ἐρημώνω, ἀπογυμνώνω τόπον τινὰ ἐκ τῶν Χριστιανῶν κατοίκων του: «Οἱ Τοῦρκοι ἀπεχριστιάνωσαν τὴν Ἀνατολήν».

ἀποχρονιά ἡ, Πελοπν. (Καρδαμ. Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. χρονια.

Τὰ τελευταῖα τῆς ζωῆς τινος Πελοπν. (Καρδαμ. Οἶν.): Ἡ ἀποχρονιά του ἦταν ἐφέτος τοῦ δεῖνα Καρδαμ. || Φρ. Νά, βούλλα κι ἀποχρονιά νὰ σθῇ! (ἀρά) Οἶν. Συνών. ἀπόχρονος, ὕστερο (ἰδ. ὕστερος).

ἀπόχρονος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) ἀπόχρονος ὁ, Κύθηρ. ἀπόχρονο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. χρόνος.

1) Ἐπιθετικ., γηραλέος, ἡλικιωμένος Πελοπν. (Λακων.): Ἐγὼ εἶμαι ἀπόχρονος. 2) Οὐς., ἀποχρονιά, ὁ ἰδ., Κρήτ. Κύθηρ.: Εἶναι ὁ ἀπόχρονός του Κύθηρ. Τ' ἀπόχρονό του εἶναι Κρήτ.

ἀποχρυσώνω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χρυσώνω.

1) Ἀφαιρῶ τὸ ἐκ χρυσοῦ ἐπικάλυμμα. 2) Κάμνω τι ἐξ ὁλοκλήρου χρυσοῦν, ὁλόχρυσον.

ἀποχρωματίζω Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χρωματίζω.

Περαίνω τὴν διὰ χρώματος ἐπίχρυσιν, τελειώνω τὸ χρωμάτισμα ἐνθ' ἄν.: Ἀκόμα δὲν ἀποχρωμάτισες τὸ σπῆτι; Μάν. Ἀποχρωμάτισε τὰ παράθυρα Λεξ. Δημητρ.

ἀποχρωμάτισμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχρωματίζω.

Ἡ συμπλήρωσις τῆς διὰ χρώματος ἐπιχρίσεως: Γιὰ τὸ ἀποχρωμάτισμα τῶν παραθυρῶν πλήρωσε τρία μεροκάματα.

ἀποχτενίδα ἡ, Κεφαλλ. Κέως Κύθν. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. ἀποχτεν'δὰ Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποχτενίδι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Ἀποχτενίδι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ χτένι γέμισε ἀποχτενίδες Κεφαλλ.

ἀποχτενίδι τό, ἀποχτενίδιν Κύπρ. ἀποχτενίδι κοιν. καὶ Τσακων. ἀποχτενίδι Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀποχτενίδ' βόρ. ἰδιώμ. ποχτενίδι Κρήτ. Ρόδ. Σύμ. ἀποχτενίδο Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀποκτενίδι. Πβ. Ἀκολουθ. Σπανοῦ (ἔκδ. ÉLegrand Biblioth. 2, 35) «τὰ ἀποκτενίδια τῶν γενεῶν αὐτῶν». Πβ. καὶ ἀρχ. ἐπικτενίον = ὁ κατὰ τὴν κατεργασίαν τοῦ λίνου κτλ. ἐπὶ τοῦ κτενίου ἀπομένων χνοῦς.

Συνήθως πληθ. 1) Τὰ μετὰ τὸ κτένισμα ἐναπομένοντα ἐπὶ τοῦ κτενίου μαλλιά ἐνθ' ἄν.: Δῶ μου τὸ χτένι, τὸ σαποῦνι καὶ τ' ἀποχτενίδια σου Κρήτ. Ἡ νέα χτενίζεται καὶ τ' ἀποχτενίδια τῆς μετ' ἑνα χτένι καὶ ἑνα καθρέφτη... (ἐκ παραμυθ.) Αἴγιν. Τὸ χτένι ἐκη γιομάκιου ἀποχτενίδια Τσακων. || Ἄσμ.

Χτένισε τὰ μαλλιά σου, δῶ μου τ' ἀποχτενίδια νὰ κάμω πέντε χαμυλιὰ καὶ δέκα δαχτυλίδια

Κρήν.

Τὰ κατσουρά σου τὰ μαλλιά νὰ τὰ χα ποχτενίδια νὰ τὰ δῖνα τὸ χρυσοφὸ νὰ κάμω δαχτυλίδια

Ρόδ. Συνών. ἀποχτενίδα, ἀποχτενίσμα, ἀπόχτενο.

2) Τὰ κατὰ τὴν ξάνσιν τῶν ἐρίων, λίνου κτλ. ἀπορρίμματα Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀποκτενίδι). Συνών. ἀπολαναρίδι, ἀπόμαλλο 1.

ἀποχτενιδοβόλι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποχτενίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῇ 22 (1912) 242 κέξ.

Πληθος, ἀφθονία ἀποχτενιδίων, τριχῶν ἐναπομένουσων ἐπὶ τοῦ κτενίου μετὰ τὸ κτένισμα. Συνών. χτενιδοθήμι.

ἀποχτενίζω κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χτενίζω.

Τελειώνω τὸ κτένισμα: Στάσου νὰ σ' ἀποχτενίσω. Περιμενε ν' ἀποχτενιστῶ κ' ἔρχομαι.

ἀποχτένισμα τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀποκτένισμα.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., ἀποχτενίδι 1, ὁ ἰδ.

ἀπόχτενο τό, Θήρ.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., ἀποχτενίδι 1, ὁ ἰδ.

ἀποχτὲς ἐπίρρ. κοιν. ἀπουχτὲς βόρ. ἰδιώμ. ἀποταχτὲς σύνθηθ. ποταχτὲς Κάλυμν. πουταχτὲς Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. χτές.

Ἀπὸ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν, ἀπὸ χτὲς ἐνθ' ἄν.: Ἀποχτὲς ὡς σήμερα. Ἀποχτὲς ἔχω νὰ τὸν δῶ - νὰ φάγω κττ. Ἀποχτὲς ὁ ἄρρωστος δὲν ἔβαλε τίποτε 'ς τὸ στόμα του κοιν. Ἐν' πουταχτὲς ποῦ εἶμαι ἄρρωστος με πύρεξιν Κύπρ. Συνών. ἀποψὲς 2.

ἀπόχτημα τό, λόγ. σύνθηθ. ἀπόχτισμα Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτῶ, παρ' ὃ καὶ ἀποχτίζω.

Πολύτιμον κτῆμα λόγ. σύνθηθ.: Αὐτὸ τὸ κατάστημα εἶναι ἀπόχτημα γιὰ τὸν τόπο μας λόγ. σύνθηθ. «Ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ εἶναι μορφώσεως καὶ προόδου ἀπόχτημα» ΚΠαλαμ. Γράμματ. 1, 169.

ἀποχτηνώνω λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποκτηνῶ.

Καθιστῶ τινὰ κτῆνος ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἀποχτηνῶσε ἡ ζωὴ του. Ἀποχτηνῶθηκε ἀπὸ τὸ πιετὸ λόγ. σύνθηθ. || Φρ. Νὰ ξεραθῇς καὶ ν' ἀποχτηνωθῇς! (ἀρά) Θήρ.

ἀποχτίζω κοιν. ἀποχτίζ-ζω Χίος ἀπουχτίζου βόρ. ἰδιώμ. ἀποχτίνω Πελοπν. (Μάν.) ἀποχτένω Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.) ποχτίζω Α.Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἀποχτίζω. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ. στ. 2656 (ἔκδ. JSchmitt) «ἕως οὗ καὶ ἀπόχτισεν τὸ κάστρο τὸ Χλουμούτσι».

Τελειώνω τὸ κτίσιμον κοιν. : Αἶνιγμ.
Δράκως πύργον ἔχτισε | καὶ ἀπόχτισε,
ἔπεσε καὶ ἀπόθανε | καὶ πάλιν ἀνεστήθη
(ὁ μεταξουσώληξ) Κάρυστ. || Ἄσμ.
Κεῖ ἀπὼς τὴν ἀποχτίσανε οἱ -ῶ- ἄγγελοι τὴν Πόλι,
στέκον γαὶ σὺδηροῦ ἀηγε καὶ ἀποθαμάζονταί την
Κρήτ.

Κεῖ δ,τι τὸν ἐποχτίζ-ζασιν κοντὰ νὰ τὸν τελειώσουν
γλέπουν τὸν Χάρων κ' ἔρκεται 'ς τ' ἄλογον καβαλ-λάρις
Χίος (Καρδάμ.)

ἀποχτυπή ἡ, ἀμάρτ. ἀπουχτ'πή Θράκ. (Αἰν.) ἀπουχπή
Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτυπῶ.

1) Ἰσχυρὸς παλμὸς τῆς καρδίας ἐξ ἀπροσδοκήτου τινὸς
ἢ ζωηρᾶς συγκινήσεως : Μὴ φονβρίζ'ς τοῦ παιδὶ νὰ μὴ πάρ'
κάμμιὰ ἀπουχτ'πή. Συνών. ἀπόχτυπος 1. 2) Χρόνιον
νόσημα καρδίας προκαλούμενον ἐξ αἰφνιδίου τινὸς ἢ ζωη-
ρᾶς συγκινήσεως καὶ ἐκδηλούμενον δι' ἰσχυρῶν παλμῶν
τῆς καρδίας : Ἐχον ἀπουχτ'πή καὶ μὴ πιάν'. Τὸν ἔπιασι
ἢ ἀπουχπή τ'. Συνών. ἀποχτυπημὸς, ἀποχτυπίδα,
ἀποχτυπίδι, ἀπόχτυπος 2.

ἀποχτυπημὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀπουχτ'πημὸς Θράκ. (Αἰν.)
ἀπουχπ'μὸς Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτυπῶ. Ἐν Θυσ. Ἀβραάμ στ. 505
(ἐκδ. ἘLegrand Biblioth. 1, 244) τύπ. ἀποχτυπημὸς.
Ἀποχτυπή 2, δ' ἰδ.

ἀποχτύπι τό, Α. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτυπῶ καὶ τῆς καταλ. -ι.

Ἡ δηκτικῶς γινομένη ὑπόμνησις εὐεργεσίας τινός :
'Εξεβαρέθηκά τα βλεῖν τ' ἀποχτύπια σου, νὰ τὸ πρᾶμα σου
ὀπίσω!

ἀποχτυπίδα ἡ, ἀμάρτ. 'πιχτ'πίδα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποχτυπίδι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Ἀποχτυπή 2, δ' ἰδ.

ἀποχτυπίδι τό, ἀμάρτ. 'πιχτ'πίδ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτυπῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδι.

Ἀποχτυπή 2, δ' ἰδ. : Τοῦ πιδὶ ἀπ' δὸν φόβου τ' πῆρι
'πιχτ'πίδ'!

ἀπόχτυπος ὁ, ἀπόκτυπος Ἄνδρ. ἀπόχτυπος Κύθν.
Πάρ. Σίφν. — Λεξ. Βλαστ. 119 καὶ 387 'πόχτυπος Εὐβ.
(Κύμ.) ἀπόχτυπο τό, Χίος ἀπόχτ'πο Σκῦρ. ἀπόχτ'που
Θράκ. (Αἰν.) 'πόχτυπο Κάλυμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. χτύπος. Ἐν Θυσ.
Ἀβραάμ στ. 499 (ἐκδ. ἘLegrand Biblioth. 1, 244) τύπ.
ἀπόκτυπο, παρὰ δὲ Σομ. τύπ. ἀπόκτυπος.

1) Ἀποχτυπή 1, δ' ἰδ., Ἄνδρ. Θράκ. (Αἰν.) Κύθν.
Πάρ. Σίφν. Σκῦρ. — Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἀν. : Ἐπῆρεν ἀπόχτυ-
πον ἢ καρδιά μου Κύθν. Ἐπερε ἢ καρδιά μ' ἐν' ἀπόχτ'πο
π' δὲ λέεται! Σκῦρ. || Φρ. Εἶχα τὸν ἀπόκτυπο (τὴν ἀνησυ-
χίαν, τὴν ἀγωνίαν) Ἄνδρ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Θυσ. Ἀβραάμ
ἐνθ' ἀν. «μὲ τῆς καρδιάς τ' ἀπόκτυπο θέλω σᾶς ἀνημέ-
νει». β) Ἐκπληξίς ἐκ θλιβερᾶς εἰδήσεως Εὐβ. (Κύμ.)

2) Ἀποχτυπή 2, δ' ἰδ., Κάλυμν. Σκῦρ. Χίος

ἀποχτυποῦ ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτυπῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οῦ.

Ἐκείνη ποῦ ἀποχτυπᾷ, ποῦ ὑπενθυμίζει δηκτικῶς
γενομένην εὐεργεσίαν. Συνών. 'ποιοκίστρα (ἰδ. ἀπο-
τοκιστής).

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἀποχτυπῶ Ἡπ. (Τσαμαντ.) Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ.
Κύθν. Σῦρ. Χίος ἀποχτυπάον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)
ἀποχτ'πῶ Ἡπ. (Βούρμπιαν.) ἀπουχτ'πῶ Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. Αἰν.) 'ποχτυπῶ Κάλυμν. Κρήτ. Μέγαρ. 'ποχτυ-
πάον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποκτυπῶ.

1) Κάμνω κρότον εἰς τὸν ἀέρα Κάλυμν. Ἡ σημ. καὶ
μεσν. Πβ. Σουίδ. (λ. τύμπανον) «οἱ Ἴνδοι ἀντὶ τῆς
σάλπιγγος ταῖς μαστίξι ἀπεκτύπουν εἰς τὸν ἀέρα». 2) Πάλ-
λομαι ἐκ συγκινήσεως, φόβου ἢ ἄλλου τινὸς πάθους, ἐπὶ
τῆς καρδίας Κύθν. : Ἀποχτυπᾷ ἢ καρδιά μου. Ἡ σημ. καὶ
ἐν Ζήν. πρᾶξ. Δ στ. 56 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 68) «ποῖος φόβος
σῶρεται, καρδιά, καὶ ἀρχίζεις νὰ τρομάσσης | . . . | γιατί
τὰ φυλλοκάρδια σου τρέμουν καὶ ἀποχτυποῦσι;» Συνών.
ἀναχτυπῶ, καταχτυπῶ, χτυπῶ. 3) Ταράσσομαι
σφόδρα, τρομάζω αἰσθανόμενος δυνατοὺς παλμοὺς τῆς
καρδίας Θράκ. (Αἰν.) Ἰων. (Κρήν.) Μέγαρ. Χίος : Μ' ἔύ-
πασες καὶ ἀπουχτύπ'σα Αἰν. Ὀδες τό 'μαθε ὁ βασιλεὺς 'ποχτύ-
πησε τσαὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ Μέγαρ. || Ἄσμ.

Ποῦ σέ 'δα κ' ἠποχτύπησα, ἠκκούμνησα 'ς τὸν τοῖχο,
ἦχασα τὰ λογάκια μου ποῦ 'θελα σοῦ μιλήσω

Κρήν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Στάθῃ πρᾶξ. Α στ. 3 (ἐκδ. ΚΣάθα
σ. 107) «μέσα σὲ κύματα σκληρὰ καὶ θυμωμένη μάχη | τοῦ
ἀνέμου καὶ τῆς θάλασσας γεῖς ναύτης ὄντα λάχη, | δειλιᾷ
πολλὰ καὶ ἀποχτυπᾷ καὶ χίλιες ἔγνοιες βάνει». 4) Ὑπενθυ-
μίζω δηκτικῶς γενομένην εὐεργεσίαν Εὐβ. (Αὐλωνάρ.
Κονίστρ.) Ἡπ. (Τσαμαντ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Σῦρ. :
Μοῦ 'δωσε δέκα δραχμὲς τῷ ὅλο μοῦ τ' ἀποχτυπάει Κονίστρ.
Θὰν τῆς τὸ 'ποχτυπήσω Αὐλωνάρ. Μοῦ 'κανε ἓνα καλὸ καὶ
ὅλο μοῦ τὸ ἀποχτυπᾷ Σῦρ. Καλὰ μοῦ τὸ 'ποχτύπησες τὸ καλὸ
ποῦ μοῦ 'καμες, ἄς μοῦ 'λειπε Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνα-
πιάνω 8. 5) Προπηλακίζω, χλευάζω Ἡπ. (Βούρμπιαν.
Τσαμαντ.) Συνών. ἀναγορεύω 3β.

ἀποχτώ κοιν. ἀποχτιάω Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λάστ.
Οἶν.) ἀποχτιάον Πελοπν. (Λεντεκ.) ἀπουχτῶ βόρ. ἰδιώμ.
ἀπουχτιάον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. 'ποχτῶ
'Αθῆν. (παλαιότ.) 'ποχτιάον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Ἡπ.
'πουχτιάον Μακεδ. ἀποχτένω Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ. Οἶν.)
ἀποχτίζω Νάξ. Πελοπν. (Σαραντάπ.) ἀποχκίζον Τσακων.
Μέσ. ἀποχτίζομαι Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ μεταγν. κτῶ. Περὶ τῆς λ.
ἰδ. καὶ GHatzidakis Einleit. 198.

1) Γίνομαι κάτοχός τινος τοῦ ὁποίου προηγουμένως
ἔστερούμην κοιν. καὶ Τσακων. : Ἀπόχτησε μὲ τὴ δουλειά του
μεγάλῃ περιουσία - πολλοὺς παρᾶδες κττ. Ἀπόχτησε ὅ,τι ἤθελε.
Τὰ χρήματα μόνος μου τ' ἀπόχτησα. Ἀπόχτησα ἓνα βῆχα
φοβερό. Ἀπόχτησε μὴ κακὴ συνήθεια. Ἐπειτα ἀπὸ τόσον
καιρὸ ἀπόχτησαν παιδί. Ἡ δεῖνα ἀπόχτησε ἓνα κοριτοάκι
κοιν. || Παροιμ.

Ἀπόχτησ' ὁ ἄβρακος βρακί, | κάθε ὥρα καὶ τὸ λύ'
(ὅτι ὁ παρ' ἀξίαν εὐτυχῶν γίνεται συνήθως ἐπιδεικτικὸς
καὶ οἰηματίας) Ἡπ. || Ἄσμ.

Κεῖ ὁ Θεὸς τοὺς καταράστηκε σπῖτια νὰ μὴ 'ποχτοῦνε
'Αθῆν. (παλαιότ.)

Μὲ τὴ γαρδιά μου σ' ἀγαπῶ καὶ ἀνὲ δὲ σ' ἀποχτήσω
εἶναι, μικρὸ μου, δύσκολο 'ς τὸ γόσμο βλεῖν νὰ ζήσω
Κρήτ.

Χωρὶς λαμπίκο καὶ φωτιὰ ροδόσταμα δὲ βγαίνει,
χωρὶς ὁ νγὸς ν' ἀγωνιστῇ τὴ νγὰ δὲν ἀποχτένει

Ἡπ.

Ἰσὺ ποῦ 'χάσις τὰ πιδιά καὶ ἄλλα πιδιά 'πουχτάεις
Μακεδ. Συνών. ἀποτιάζω (I) Α 1. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι

ΤΟΜ. Β' — 80

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ